

HAZEL GAYNOR

HEATHER WEBB

NE VEDEM ÎN MONACO!

Traducere din limba engleză

DORINA TĂTĂRAN

A SOSIT LA CANNES!

Grace Kelly participă pentru prima dată la un festival de film
Angeline West transmite pentru *Herald* mai 1955

După ce Studiourile MGM îi puseseră contractul de muncă în așteptare, din cauză că a refuzat să joace în filmul *Legea preriei*, Grace Kelly a avut parte de câteva luni interesante. Dar câștigarea neașteptată a unui premiu Oscar pentru rolul ei din *O viață pe scenă* a readus-o în grațiile șefilor de la MGM, iar *miss Kelly* a fost declarată încă o dată regina incontestabilă a Hollywoodului, atunci când a sosit la Cannes, împreună cu delegația americană specială, la a opta ediție anuală a festivalului de film.

Coborând din trenul de noapte de la Paris, îmbrăcată cu un costum din două piese de o eleganță reținută și purtând bine-cunoscutele-i mănuși albe și poșeta Hermès preferată, *miss Kelly* a fost întâmpinată la Nisa de un roi de fotografi internaționali și de fani care o adoră. Deși arăta un pic obosită, după lunga călătorie, a zâmbit fericită în fața camerelor de filmat și a semnat răbdătoare autografe, în lumina caldă a soarelui de mai.

Pe lângă un program foarte aglomerat, plin cu gale și cu premiere de la festival, *miss Kelly* a declarat că speră să aibă timp și pentru un scurt tur pe uimitoarea Coastă de Azur.

„Uimitoare” este cuvântul potrivit și pentru *miss Kelly*. Cea mai strălucitoare stea de la Hollywood a cucerit deja orașul Cannes, iar reporterul de față este complet fermecat.

SOPHIE

Soarele se vedea la marginea orizontului, trasând o potecă aurie sclipitoare peste apă, cadoul lui de rămas-bun, înainte să se retragă în seara aceea. Mi-ar fi plăcut să mă așez să privesc spectacolul apusului pentru o vreme, dar deja întârziaseam la cină, iar Lucien avea să fie iritat. M-am îndreptat spre Chez Benoît cât de repede am putut, având în vedere că purtam tocuri. Niciodată nu intenționam să îl fac pe Lucien să aștepte, dar adesea mă lăsam absorbită de muncă, învăluită într-o lume de arome, de amintiri și de visuri, astfel că pierdeam complet noțiunea timpului. În ziua aceea, aveam un motiv anume pentru întârziere. Am zâmbit, amintindu-mi de entuziasmul meu când descoperisem ceva special în atelier, o adevărată tentație a simțurilor. Ambră cenușie completată cu mosc, să o fixeze, *note de tête** – cireșe

---

* Notă de vârf (n. red.).

uscate și violete, *note de coeur** de mimoză și mușchi de stejar. Cantitatea echilibrată de ingrediente o notasem în *journal de fleurs*, agenda în care păstram formulele pentru toate parfumurile Duval. Fusese a lui *papa*, înainte să mi-o transmită. O numise cu afecțiune „cartea lui cu flori”, iar numele îi rămăsese așa. Orice parfumier știe că trebuie să-și păstreze secrete formulele. Știință și magie, artă și frumusețe, totul se află acolo, într-o fiolă micuță, care într-o bună zi devine o frumoasă sticlă ce urmează să fie vândută. Noul meu parfum mai avea nevoie de muncă, dar eram aproape, atât de aproape de a crea ceva de excepție.

Am zâmbit din nou, când m-am apropiat de ușa restaurantului.

— *Bonsoir, madame!* m-a salutat ușierul și mi-a deschis ușa. *Monsieur* Marceau vă așteaptă la masa obișnuită.

— *Merci, Jacques!* Am întârziat.

Mi-am dat jos haina, iar el a luat-o numaidecât.

— O femeie atât de frumoasă ca dumneavoastră nu întârzie niciodată, *madame!*

Am râs de farmecul lui destins și am luat-o printre mesele rotunde, acoperite cu fețe de masă albe, strălucind cu totul de la lumina lumânărilor. Muzica suavă a pianului se amesteca printre râsetele din încăpere. Mirosurile delicioase venite dinspre bucătărie m-au izbit în valuri: friptură de vită, usturoi sălbatic, aroma sărată a fructelor de mare proaspete. Restaurantul

---

* Notă de mijloc (n. red.).

preferat din Cannes al lui Lucien devenise repede restaurantul *nostru* preferat din Cannes. Deși Chez Benoît era scump, banii nu erau o problemă pentru fiul unui milionar care deținea o companie imobiliară. Totuși atitudinea relaxată a lui Lucien față de bani mă făcea uneori să mă simt incomod, pe mine, fiica unui umil artizan.

S-a ridicat în picioare când m-am apropiat de masă și a subliniat că am întârziat, uitându-se la ceas.

— Dacă nu ai arăta atât de radioasă, m-aș fi supărat pe tine.

Ne-am pupat pe obraji. Mi-a tras scaunul, înainte ca ospătarul să apuce să o facă.

— De ce ți-a luat atât timp?

— Scuze! am spus, apoi m-am așezat, netezindu-mi fusta cu flori. Am venit din Grasse.

Abia așteptam să îi spun despre progresul pe care îl făcusem în după-amiaza aceea.

— Am așteptat aproape o oră.

A dat pe gât restul de *martini* și a ridicat un deget în aer, spre ospătar.

— Suntem gata pentru primul fel și vrem o sticlă de Pommery.

— *Très bien.*

Ospătarul s-a înclinat respectuos, înainte să iasă din salon. Erau obișnuiți cu gusturile scumpe ale lui Lucien și cu felul lui pretențios de a fi.

— Mă gândisem să mă duc la altă masă, a zis Lucien, cu o urmă de veselie în voce. Familia Florent e lângă fereastra din față.

M-am întins spre el și l-am strâns de mână.

— O să mă revanșez față de tine.

— Îmi place cum sună.

Mi-a făcut cu ochiul, și un zâmbet i s-a întins peste față. A venit somelierul, a desfăcut sticla și a turnat într-o cupă un pic din lichidul efervescent. M-am lăsat pe spate în scaun, în timp ce Lucien a gustat, înainte să aprobe. Vechimea era acceptabilă. Lucien avea un gust impecabil și nu ar fi fost de acord cu nimic care nu era perfect. I-am zâmbit somelierului, iar acesta a turnat șampanie în două pahare, apoi a lăsat sticla într-o găleată argintie cu gheață, lângă masă.

— Am descoperit ceva, am zis, incapabilă să-mi reprim entuziasmul pe care îl simțeam din nou, la fel ca suvoiul de bule care ieșea din paharul meu.

— Ei bine, dacă din cauza asta ai întârziat, continuă.

— Am început să creez un parfum nou. Cred că ar putea fi o adevărată revelație, Lucien. S-ar putea să fie cel pe care l-am așteptat.

Am ridicat paharul cu șampanie.

— Minunat. Felicitări!

A ciocnit cu mine.

— Mulțumesc! Au trecut atâția ani... Dacă *papa...*

Aș vrea...

Am simțit un nod în gât și am înghițit.

— Dacă aș putea măcar să vorbesc cu el despre asta. El ar înțelege mai bine ca oricine.

— Știu, *chérie*, a zis Lucien, ridicându-mi mâna la buzele lui. Știu.

Tânjeam să îi spun lui Lucien mai multe, să îi explic ideile și planurile mele, dar el avea răbdare cu pasiunea mea doar până la un punct. Era un adevărat om de afaceri, riguros în a-și face treaba la timp aproape ca un chirurg. Considera că lăsam emoțiile să mă copleșească prea des. Dar deosebiriile dintre noi fuseseră calitățile care îl atrăseseră spre mine încă de la început, și era valabil și pentru mine. Opusurile se atrag, în fond. Recent, dăduse de înțeles că relația noastră ar putea deveni mai serioasă în viitorul apropiat și spusese clar că voi fi ocupată să îi întrețin proprietățile – casa din Cannes, iahtul, apartamentul din Paris – și să fiu gazda clientelei lui de milionari. Se aștepta să o las mai moale cu afacerea cu parfumuri și să îmi fac timp pentru familia noastră. Speram că, în timp, se va răzgândi. Știa cât de mult însemna Duval pentru mine. Adesea, Lucien făcea afirmații neașteptate, ca aceasta, dar, de fapt, mă iubea și mă susținea, eram sigură de asta.

— Vii cu mine să bem ceva, după petrecerea de mai târziu? m-a întrebat, schimbând subiectul. Cu festivalul de film, abia reușesc să fac față invitațiilor. Grace Kelly e aici, cu iubitul ei sau cu unul dintre actorii principali. E greu să ții pasul cu ea.

— A, da?

Nu știu de ce, dar nu i-am spus că fusese în buticul meu mai devreme.

— Nu știam că are iubit.

S-a aplecat în față, vorbind pe un ton conspirativ.

— Nu are. Nu oficial. Dar nu poate să-și ia ochii de la Jean-Pierre Aumont. Sunt prin toate ziarele. Ce convenabil că amândoi sunt aici în același timp. Zvonurile spun că el e singurul motiv pentru care ea a fost de acord să vină la Cannes. Pe de altă parte, mai sunt și zvonurile care spun că deja s-ar fi logodit cu designeurul de modă Cassini.

S-a lăsat la loc pe spate, în scaunul îmbrăcat în catifea, și a râs ușor.

— Bravo ei, ce să zic! Își folosește frumusețea în avantajul său.

Lui Lucien îi plăceau toate bârfele și scandalurile care circulau în timpul festivalului. Prindea viață când bărcile se înghesuiau în port și nenumărați oameni fascinanți umpleau barurile și hotelurile din Cannes și din alte orașe apropiate de pe Coasta de Azur. Poate că îi plăceau un pic prea mult. Eram uimită de energia pe care o avea, de nesfârșitele ore pe care le petrecea prin mulțime, plutind de la o petrecere la alta. Obținea toate invitațiile necesare, reușea să întâlnească toți oamenii potriviți. Lucien Marceau fermeca pe oricine întâlnea. Cu părul negru, nasul acvilin și garderoba scumpă, făcea impresie mereu. Privirile îl urmăreau în timp ce se mișca prin vreo încăpere aglomerată, îmbrăcat în tricou Lacoste cu dungii și cu o eșarfă legată cu pricepere la gât sau cu un sacou elegant, care îi sublinia corpul bine făcut. Nu era de mirare că avea atâta succes în afaceri. Niciodată nu mă deranja că se afla în centrul petrecerilor, în timp ce eu mă retrăgeam

discret într-un colț, cu o prietenă sau două, să vorbim în liniște. Când Lucien era fericit, totul era ușor. Îmi doream doar să fie un pic mai interesat de lucrurile care mă făceau fericită și pe mine.

— Sunt obosită în seara asta, *chéri*, am zis și am pus jos furculița. Du-te la petrecere fără mine.

Mi-a oferit unul dintre zâmbetele lui molipsitoare și mi-a pupat mâna.

— Bine, dar mâine seară, *pas d'excuses*.

Ospătarul a reapărut cu o tavă cu stridii proaspete. Lucien a stors o felie de lămâie peste fructele de mare și am mâncat în tăcere, până când a sosit supa-cremă de sparanghel.

— La ce te gândești? a întrebat Lucien, rupând o bucată de baghetă și observându-mi neatentia. Arăți de parcă pui la cale un plan de dominare mondială.

Am râs. Gândurile îmi zburaseră la întâlnirea cu *miss Kelly*, apoi se opriseră asupra aceluia fotograf enerwant, James Henderson. L-am alungat rapid din minte și m-am întors la entuziasmul noii mele descoperiri din atelier.

— Cred că acest nou parfum ar putea fi începutul a ceva cu adevărat special. Poate că voi reuși să lansez o nouă colecție, cum mi-am dorit mereu. Va trebui să stau de vorbă cu contabilul, dar...

Lucien mi-a strâns mâna.

— *Mon amour*, știi că nu poți să îți permiți asta. Deja ai cheltuit banii pe care ți i-am dat acum mai bine

de un an. Știi cât de mult îți place munca ta, dar acest risc ți-ar subția prea mult resursele. Gândește-te la cât timp ți-ar lua să îți faci un nume printre marile case de parfumuri. Ai concura cu cele mai vestite nume din Paris. Parfurmurile tale se vând foarte bine aici, în magazinul din Cannes, și în Grasse.

A înmuiat un pic de pâine în supă.

— În plus, trebuie să iei în considerare și problema mamei tale.

Maman. Am oftat. Ea nu ar fi deloc de acord cu ideea mea. De fapt, nu îi păsa deloc de Duval. Îi păsa doar de brandy-ul ei și „ocazional”, de câte o mână de douăzeci-și-unu. Viciile ei ne controlaseră viața de când mă știam. *Papa* se certase cu ea și o implorase, iar uneori strigase până se scuturaseră geamurile. Se schimba pentru o vreme, iar el o ierta, dar niciodată nu o ținea prea mult. Cumva, el reușise să ne țină în viață, și pe noi, și afacerea. Eu încercam acum să fac la fel, dar încă nu creasem un parfum care să lanseze Duval la un alt nivel. Lucien avea dreptate. Nu puteam concura ușor cu reputația marilor case de parfumuri, chiar dacă am fi avut fondurile necesare. Totuși, simțeam că, în sfârșit, eram pe drumul cel bun. Tot ce îmi trebuia era o colecție nouă, cu un parfum-vedetă. Atunci, i-aș fi putut da lui *maman* propria alocație și să pun deoparte restul banilor. Și aș fi putut continua să fac ce îmi plăcea mai mult, chiar dacă ea s-ar fi înecat în vin ieftin.

— Acesta ar putea fi, Lucien. Cel pe care îl căutam. O să discut cu *maman*. Eu...

— Haide să nu vorbim despre cheltuieli în seara asta, *chérie*. Urăsc să te văd necăjită. Probleme financiare, *maman*, atâtea întrebări.

Lucien a umplut din nou paharele cu șampanie, expediindu-l din mână pe somelier.

— O să ne strice seara.

S-a uitat la Rolexul de pe mâna lui.

— Cât de puțin timp a mai rămas!

Buna dispoziție mi s-a risipit, odată ce visurile mele s-au prăbușit sub greutatea realității dificile.

— Da, ai dreptate. S-o lăsăm așa.

Mi-a văzut dezamăgirea și mi-a pupat mâna din nou.

— O să mai vorbim despre asta, promit. Vreau să aud totul despre idee. Dar mai târziu. După ce o să ai timp să te gândești la noul tău parfum, să îți pui pe hârtie ideile. Poate să schițezi un plan. Ce zici?

Am aprobat, acceptând argumentul lui, chiar dacă latura mea încăpățânată nu era de acord. Am pus cuțitul și furculița pe marginea farfuriei. Brusc, nu îmi mai era foame.